

ארץ ישראל – לישראל בלבד

אילן תור

אילן תור מראשוני קרית ארבע, הועמד למשפט על שפיזר התפרעות ערבית שבמהלכה נהרגה ילדה ערביה, משפטו ומעצרו נמשכו שמונה חדשים, האיש זוכה ואף זכה למלות הערכה על אומץ לבו והתנהגות מופתית בארוע שבעטיו נעצר.

"והורשתם את כל יושבי הארץ מפניכם" (במדבר ל"ג, נ"ב)
והגם שאמר הכתוב בשבעה עממים, לא תחיה כל נשמה כאן מדבר הכתוב חוץ משבעה עממין הנמצאים שם. ולכן דקדק לומר: את כל יושבי הארץ", לומר, אפילו שאינם משבעה עממין". (אור החיים, שם).

התפיסות המקובלות בצבור הרחב בישראל, בסוגיית יחסנו אל ערביי הארץ, מתעלמות, לדעתי, ממצואות מסוכנת ביותר הצומחת בתוכנו, ומאיימת על עצם קיומנו. לכן רואה אני לעצמי חובה לאומית לבטא תפיסה שיש בה התמודדות חזותית עם דבר זה שהוא בנפשנו. הבהרת מהות השייכות של עם לארצו בכלל ושל עם ישראל לארץ ישראל בפרט, היא נקודה המוצא הבסיסית לבירור יחסנו אל ערביי הארץ.

מראשית העולם חולקו משפחות האדמה "ללשונותם בארצותם לגוייהם". ארץ לעם אינה סתם שטח לגור בו ולהתפרנס ממנו. ארץ לעם היא בשר מבשרו, חלק מההוויה האורגנית שלו. דבר זה, שכל כך הרבה יהודים מלומדים אינם מבינים, מבין היטב עראפת שאמר בנאומו המפורסם האו"ם, שהוא וחבר מרעיו, הינם האם האמיתית ב"משפט שלמה", שאינה מוכנה לבתר את בנה החי.

ארץ ישראל – כנוף לעם ישראל

הוויכוח על מידת שייכותנו לארץ ישראל אינו ויכוח על מידת שייכותנו לארץ ישראל, אינו ויכוח אינטלקטואלי לגיטימי, זו פשוט מחלה לאומית. היכן נמצא בכל העולם עם המתפתל ומתעוות כדי לברר לעצמו את גבולות ארצו. לכל יער פולני, רועה צאן ביערות וורשה, ברור מהי פולין למרות שהיתה מחולקת מאות בשנים – לא כן אצלנו. יתכן, ואלפיים שנה של גלות שחקו לנו את האינסטינקטים הלאומיים שלנו, שכחנו לחיות כעם בארצו. מי שלא ברור לו שארץ ישראל כולה לגבולותיה האלוקיים מנהר מצריים ועד הנהר הגדול נהר פרת, היא כולה שלנו, יהיה, בעצם שודד ורוצח אם ישב ביפו, בחיפה ובעכו ובכל מקום אחר בגבולות הקו הירוק. ולמי שאין ספקות בנושא, הרי ברור לו שלבה של ארץ ישראל הוא בירושלים, חברון ושכם ולא בת"א חולון ואשקלון. ארץ ישראל היא גופו של עם ישראל וכשם שאין אדם מתמקח על ליבו ואף לא על רגליו ואזניו, כך עם בריא לא מבתר את ארץ חייו. המינימום ההכרחי לקיומנו הלאומי הוא הארץ כולה.

חלקי הארץ שבידי הערבים - נזילה היא בידם

רק כך, מתוך ידיעה ברורה זו של מקומנו בארץ אפשר להתיחס למקומם של הערבים. את היחס לערביי הארץ יש לחלק לשני מישורים, למישור הלאומי ולמישור האישי. במישור הלאומי, כיון שארץ ישראל היא שלנו, היא אנחנו, לא יתכן בשום אופן שהיא ארצו של עם אחר. ואומנם, מעולם לא היתה פה לערבים ממלכה. גם בתקופות הזוהר שלהם: בימי הארון אל ראשיד וצלח אדין, היתה ארץ ישראל פרובינציה מוזנחת ומעולם לא הקדישו לה תשומת לב רבה. כיצד אם כן, יעלה על הדעת שאנו נקים להם מדינה פה, בארץ האחת שלנו שרוב שטחה גזול מאתנו על ידי הערבים? הטענה כאילו הערבים קיימו בארץ נוכחות מסיבית ב-1300 השנים האחרונות ואילו אנו נעדרנו ממנה כל אותה העת היא חסרת שחר לחלוטין. הרוצה ללמוד את האמת ההיסטורית יעיין בספרו של שמואל כץ "אדמת מריבה", (פרקים ד,ה) וימצא דברים מופלאים על רציפות החיים היהודיים בארץ, מאז חורבן הבית ועד ראשיתן של תנועת שיבת ציון החדשות. לעומת זאת ילמד שם כי מעולם לא היה יחסם של הערבים לארץ רציני.

קשר הערבים לארץ - קשר תועלתני

על תקופת שיבת ציון השלישית הוציאה עוד ממשלת המערך חוברת בשם "אגדת הנישול הציוני", המפריכה את בדותת שרשי "העם הפלסטינאי" בארץ הזאת. ע"פ מפקדי אוכלוסין תורכיים ואנגלים מתברר, שעם תחילת התנועה הציונית היו בכל ארץ ישראל ההסטורית סה"כ כ-200,000 ערבים, שרובם היו אריסים עניים של אפנדים תורכיים, שהיגרו מארצות ערב הסמוכות בתורם אחר לחם. רוב "העליה" הערבית שיצרנו אנו בייבוש הביצות ובהפרחת השממות. אך אפילו היו העובדות ההיסטוריות שונות, לרעתנו, אין זה מעלה או מוריד במאומה. הקשר שהיה למי שישב בארץ הזאת בהיותנו בגלות, היה קשר פרגמאטי חיפוש אחר מקורות מחיה. אמנם מתוך שאדם מעבד אדמה למחיתו הוא יכול להתקשר אליה אף רגשית, אך אם הקשר ביסודו תועלתני הוא ניתן להעתקה.

שטר הבעלות שלנו על הארץ: הכיסופים הטבעיים בדמנו

לעומת זאת, עם ישראל מעולם לא שכח את ארצו למרות שכל תועלת חמרית לא צמחה לו ממנה. משך קרוב לאלפיים שנות ענות נוראות בגלות, נשארה ארץ ישראל במוקד חיינו. תמיד כספנו כסופיה, כאבנו חורבנה וציפינו לגאולתה, עד שוכנו אליה מכל קצווי העולם, דבר שאין לו אח ורע בהיסטוריה האנושית. דבר זה הוא בלי ספק קשר רוחני שאינו ניתן להעתקה בשום אופן, זהו שטר הבעלות שבדמינו.

באשר למישור האישי יש להבחין בין "לכתחילה" לבין "בדיעבד". לכתחילה, מקומו של אדם בתוך עמו, בארצו. ששם נטועה ההיסטוריה שלו, שם ימצא את שפתו ותרבותו, שם יחיה על-פי דתו ויחוג את חגיו. מה לערבי ולר' עקיבא, מה לערבי ולבר כוכבא, מה לערבי וליום כיפור, מה לערבי ולהמנון "התקה" ולדגל המדינה? על-כן, מקומם הטבעי של אלו הוא בארצות ערב.

כשהמניעים טהורים יש דרך לתת לנכרי לחיות בארץ ישראל

כיצד אם כן, בכל זאת יש מקום לערבי בארץ? - עם ישראל איננו עם של מסיונרים. ובכל זאת, כאשר בן אומה אחרת משתוקק להסתפח אליו ישנן דרכים לקבל אותו, לאחר בדיקה יסודית של טהרת מניעיו. הדרגה הגבוהה של השתייכות אלינו היא "גרות צדק", לאחריה, הוא יהודי לכל דבר. לעומתו ימצא אדם שאינו מרגיש עצמו מסוגל להתמודד עם האתגר האדיר הזה בשלמותו, אך מתוך הערצה עצומה לגדלות עמנו, לקדושתו, לתרבותו, הוא מבקש לנתק את קשריו הלאומיים הטבעיים ולבוא לחיות קרוב לעם הזה. הוא מבקש לנתק את קשריו הלאומיים הטבעיים ולבוא לחיות קרוב לעם

הזה. הוא אמנם אינו "גר צדק", אך הוא "גר תושב", וכשתברר לנו כנותו, נקבל בדיעבד את המצב העל-טבעי הזה ונתיר לו לגור בתוכנו. רק כך יש לבן אומה אחרת מקום בארץ הזאת. (יש להזכיר עם זאת כי המובא בתלמוד וברמב"ם ווהלכות עכו"ם פרק י' אין אפשרות לקבל היום "גר תושב").
את מתוסבכי הגלות שבתוכנו שבטויי ההערצה העצמיים, ה"גזעניים", שלעיל עשויים לזעזע אותם לא ארשים במקראות ודברי חז"ל. אלו, הרי, לא ירשימו אותם. מוטב שאצטט את ניטשה, למשל, הכותב: "יבוא היום הגדול וכל שלשלת דברי ימיו וקורותיו של העם החסון הזה – המופיע בגודל אישיו ופעליו במידה שכל שאר העמים הגדולים הדוגלים בתרבות האנושית, פעוטי הכח ומעוטי הנסיון, אינם יכולים להגיע אליה – תתגלה בנקמת ברכתו של ישראל גם לכל אלה העמים, ואלהי ישראל עתיק היומין ישמח או ביצירת עולמו ובעמו, וכולנו כולנו נגילה ונשמחה איתו".
כשכתב ניטשה דברים אלו, לא העלה, כמובן, על דעתו שדבריו אלו ישמשו לצורך שכנוע יהודים, להכיר בערך עמם...

לפלסטינים זכות הסטורית על הארץ

ואולם, גם ה"לכתחילה" וגם ה"בדיעבד" אליהם התיחסתי אינם אקטואלים. הערבים אינם מכירים בבעלותנו על הארץ. להדגשה אצטט את דבריו של מחמוד מוחראב. יו"ר ועד הסטודנטים הערביים באוניברסיטה העברית בירושלים: "איננו מכירים בזכות, שאתם קוראים לה היסטורית, של העם היהודי על הארץ הזאת – זה העקרון היסודי שלנו... על הארץ הזאת, יש רק לעם הערבי פלסטיני זכות היסטורית".

המשאבים שמשקיעים הערבים להכנת מלחמה יושקעו בישובים של ערביי ישראל בארצותיהם

שלא כגוי באירופה שאינו מכיר בבעלותנו על בארץ, ערבי היושב פה ואינו מכיר בה, ממילא ברור לו שהוא בעל הבית ואילו אנחנו, לדעתו, בבחינת שודדים שמצווה לדאוג שלא נימצא כאן.
מכאן ואילך הדברים ברורים ביותר: גורשנו מארצנו, באו והתיישבו לנו בסלון. הנוכל לתאר לעצמנו מישהו שיושב לנו בסלון ומחכה לשעת כושר לגרש אותנו? הנניח לו להשאר בביתנו?
איני קורא כאן לשנוא ערבים או להציק להם וטענתי שאין להם מקום פה, באה מכיון שהדבר הזה הוא בנפשנו. והיו כבר דברים מעולם; בעקבות מלחמת העולם השניה גורשו לגרמניה כשנים עשר מליון גרמנים מפולין, מצ'כוסלובקיה, מבריה"מ, מהונגריה, מיוגוסלביה ומרומניה. הם השאירו את כל רכושם מאחוריהם, אף אחד לא הציע להם פצויים וסופם שנקלטו ומצאו את מקומם בארצם. לעם הערבי על כל שטחיו ומשאביו העצומים אין כל בעיה מעשית לקלוט את כל ערביי ארץ ישראל וליישבם כראוי מחדש, הם בסה"כ צריכים להפנות את כל ערביי ארץ ישראל וליישבם כראוי מחדש, הם בסה"כ צריכים להפנות אותם משאבים המושקעים כיום בבניית צבאות להכחדת ישראל, למטרה אנושית זו של שיקום אחיהם. ראוי אף לזכור כי מתוך כ- 900,000 יהודים שגורשו ממדינות ערב ורכושם הוחרם, קלטה ישראל בעזרת משאביה הדלים קרוב ל-750,000 יהודים.

המנהיגות הערבית – המוח החושב של הצבור – שוטמים אותנו

יש גם הטוענים שרוב הערבים כלל לא רוצים להשליך אותנו מכאן; הם רוצים בסך הכל לחיות כאן – פלחים המחפשים פרנסה. מסופקני, סקרים רבים שנערכו מצאו כי רוב הערבים אינם רוצים בנו כאן. אך גם כך יש לזכור שהמאבק ביננו לבין הערבים הוא מאבק בין אומות. מנהיגי אומה או ציבור הם כמוחו של אדם, וכמו שאצל הפרט המוח החושב של ההמון. המנהיגות והאינטליגנציה הערבית שוטמת אותנו משטמת מוות ואנחנו שאיננו מצליחים להעמיד לעצמנו מנהיגות רצינית,

ודאי שלא נארגן לערבים מנהיגות שופעת אהבת ישראל. בהשראת אותם מנהיגים כורתים פשוטי העם את איברי אויביהם בגרזינים, כפי שקרה בפורענות תרפ"ט בתברון. זאת גם נקודת המוצא להצדקת הענשה קולקטיבית. בפשיעה פרטית חובה להעניש את מי שפשע, במאבק לאומי, במלחמה, כל פרט הוא אויב, גם נהג האספקה שאינו מזוין.

הריבוי הטבעי של הערבים יהפך בעתיד לרוב אשר יחליט על חיסול המדינה היהודית

במגילת העצמאות שלנו הובטח כי "מדינת ישראל... תקיים שוויון זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה בלי הבדל דת גזע ומין". ברור שהמושג שוויון כולל את הזכות לפרות ולרבות ולהפוך לרוב. מחקרים דמוגרפיים מלמדים כי בתוך 40 שנה יהיו הערבים רוב במדינת ישראל, ואילו תוך 80 שנה יהיו רוב אף בגבולות "הקו הירוק". הפקרת יהודה, שומרון ועזה לא תפתור את הבעיה היא רק תדחה אותה במספר שנים. נמצא שאם לא נעשה להגירת הערבים מכאן יבוא יום בו יוכלו על יסוד הצבעה דמוקרטית, להחליט על חיסול מדינת ישראל. אגב, רעיון זה אינו חידוש שלי, העלה אותו נעמה סעוד מורה מכפר עראבה. בראיון למעריב אמר: "עכשיו אנו מעוט. המדינה היא מדינה דמוקרטית. מי אומר שבשנת 2000 גם כן נהיה מעוט? היום אני מקבל את העובדה שזו מדינה יהודית עם מעוט ערבי. כשנהיה רוב לא אקבל שזו תהיה מדינה יהודית עם רוב ערבי".

עם שאינו מכיר את ערך מקומו וארצו כיצד ידע את מקומם של שכניו?

בעיית ערביי ארץ-ישראל, אכן חמורה דיה כדי שנדון ונעמיק בה כשלעצמה, אך יחד עם זאת חובה עלינו לחזור לראשית הדברים ולזכור, שכל אי הבנה בנושא נובעת מחוסר הבנת הקשר ביננו לבין הארץ. עם שממשלתו מפקירה מרחבי ארץ אדירים ועוקרת ארץ נושבת על עריה וכפריה והוא מחשה, אם מחוסר דעת ואם מחולשה, הוא בלי ספק עם שאינו יודע את מקומו, וכיצד, אם כן, ידע את מקומם של שכניו?

רק בירור רוחני עמוק להבנת מהותנו הלאומית, תרבותנו הלאומית ומהות קשר החיים ביננו לארצנו, יצמיח תפיסה פוליטית שתוביל אותנו לפתרון הבעיות הלאומיות הגדולות שלנו.

יברח, ושלים, ילחם,

שלשה כתבים שלח יהושע

עד שלא נכנס לארץ.

הראשון שלח להם: מי שרוצה לברוח – יברח.

וחזר ושלח: מי שרוצה להשלים – ישלים.

(ויקבל שבע מצוות בני נח).

וחזר ושלח: מי שרוצה לעשות מלחמה – יעשה.

[רמב"ם הלכות מלכים פרק ו' הלכה ה']